

A füstölgő fa

Lilias Trotter

Svájc egy kis völgyének túloldalán vékony füstfelhő gomolygott egy bizonyos pont felett. Napról napra ott úszott, anélkül, hogy növekedett vagy eloszlott volna. Végül megkérdeztem, mi ez.

„Ó, ez egy fa” - válaszolták. „Egy favágó egy hete tüzet gyújtott alatta, hogy megfőzze a vacsoráját, és azóta is füstölög.”

„De nem fog tovább terjedni?”

„Nem, mert nincs lángja, így nem tud tovább terjedni” - hangzott a válasz.

Mivel párák voltak a levegőben, és a fa is nedves volt, ezért csak füstölgött, nem okozva semmit. Amikor néhány nappal később elhagytuk azt a helyet, a fa még mindig füstölgött. „Nincs lángja, így nem tud tovább terjedni.” Ezek a szavak azóta is gyakran a fülemben csengenek.

Isten küldje tovább ezeket a szavakat, hogy más fűlekhez is eljussanak! Mert Angliában, ahol Isten tüze most épp csak pislákol, ha a szívek lángra lobbannának, az izzás hamarosan érezhető lenne ezen a szegény, sötét, hideg világon. Mert ez egy nagyon hideg, sötét világ annak az Istennek a számára, aki „annyira szerette”, hogy az Ő vágyakozását semmi más nem elégítheti ki, csak a szeretet! A hamis vallási rendszereket legjobb esetben is csak a formalizmus és a szolgálói félelem dermedtsége hatja át. Üres szertartásoktól, ostoba babonáktól és fásult erkölcsiségtől átfagyottak, melynek nincs ereje, ezért nem is működik...

A szükség hatalmas - mi érinthetné meg? Napjaink úgyszólván kicsúsznak a kezeink közül, lehetőségeink pedig hamarosan örökre lezárulnak. A hónapok, melyeket még élhetünk - a legfiatalabbjaink is -, milyen gyorsan tovaszállnak! Vajon mit érezhet Krisztus a felbecsülhetetlen értékű hónapokkal kapcsolatban, melyek úgy múlnak el, mint a mi svájci fánk: semmi sem történik azon a helyen, ahol állunk? Semmi sem történik - hát nem így van? Nincs láng, így nem tud a tűz terjedni. Milyen kár a pislákoló életekért és lehetőségeikért! Valamilyen szempontból szomorúbb a helyzetük, mint a körülöttük lévő, meg nem gyújtott lelkeknek; mert minden szomorú szó közül, melyet nyelvünk mondhat és tollunk leírhat, a legszomorúbbak ezek: „lehetett volna.”

Először is, nem az a kérdés, hogy többet tegyünk, hanem hogy többek *legyünk*. Ha az a svájci fa csak néhány pillanattal tovább adta volna oda magát a benne fellobbant tűznek, a külső következmény egészen más lett volna. A lángnak tovább kellett volna terjednie, de a fa nem hagyta magát. A benne lévő erős nedv vívta ki a harcot; a fa gondosan visszatartotta magát, megmentve ezzel az életét. Aztán jöttek az őszi esők, és merem állítani, hogy a fa mind a mai napig biztonságban áll.

A világra is őszi esők jönnek, és napról napra csökken az esélye annak, hogy elterjedjen a tűz körülöttünk. Ha az életünket magunknak akarjuk megtartani, ha a pénzünket a saját örömeinkre akarjuk elkölteni, ha az időnket a saját érdekeink és elfoglaltságaink számára akarjuk felhasználni, és ha az otthonunkat meg akarjuk védeni az elválás fájalmától - nos, ha így akarjuk, akkor tessék. De ne feledjük: „Aki megmenti az életét, elveszíti azt”, és minden megmentés halálos veszteségnek fog bizonyulni, amikor Krisztus eljön.

Adjuk oda magunkat Őneki az Ő világaért - adjuk oda, oda, lényünk legmélyéig hatóan: pénzünket, időnket, befolyásunkat - és otthonunkat, ha Ő arra hív minket - mint tüzelőanyagot az Ő tüzének táplálására. De először is adjuk Neki a szívünk egész lényét. „Önmagukat adták először az Úrnak és

nekünk is az Isten akaratából" (2Kor 8,6). Ez volt Isten rendje a kezdetekkor, és így van ez ma is. Végül hol ér véget azoknak a befolyása, akik odaadták önmagukat? Senki sem tudja megmondani - mert mint a láng, amely valahol egyszer fellobbant, tovább-tovább terjed.

Elmondhatok egy kis személyes történetet? Éppen ideillő. Évekkel ezelőtt londoni munkámmal voltam elfoglalva. Isten áldásával minden jól ment, és nem volt más gondolatom, mint hogy ott töltssem az életemet. Az egész missziós téma meglehetősen unalmasnak tűnt számomra, és teljesen kiesett a látókörömből.

De volt két barátom, akikkel a munkahelyemen gyakran együtt kellett dolgoznom, és mindketten szívükön viselték ennek a sötét világnak a szükségéit. Nem emlékszem, hogy valaha is személyesen nekem bármit is mondtak volna erről, de szívük gondolata érezhető volt rajtuk keresztül. Égett bennük a tűz, és egy idő után, bár személyesen már nem foglalkoztam a dologgal, kezdtem érezni, hogy olyan közösségük van Jézussal, amiről én semmit sem tudtam. Szerettem Őt, és nem akartam kimaradni ebből, ezért így imádkoztam: „Uram, add meg nekem is a Vele való közösséget a nemzetekre vonatkozóan, amit megadtál ennek a két embernek.”

Alig telt el néhány hét, amikor egy különös, vágyakozó szeretetet kezdtem érezni azok iránt, akik „a halál árnyékának földjén” vannak; egy olyan érzés, hogy Jézus beszélhet nekem róluk, és én is beszélhetek Vele erről; hogy a köztem és Ő közötté lévő nagy korlát teljesen leomlott és eltűnt. Akkor még nem gondoltam arra, hogy elhagyom Angliát, sőt eleinte még arra sem, hogy megpróbáljak másokat is felrázni otthon, de alig tizennyolc hónap múlva Isten hamarosan utat nyitott számomra ki a sötétségbe. És az örökkévalóságon át hálát adok majd Neki azért a csendes lángért, amely annak a két barátnak a szívében lobogott, és mindazért, amit ez bennem elvégzett. Egyiküknek sem nyílt út külföldi missziós munkába, de eljön az a nap, amikor Ő majd világosan megmutatja, mi volt az ő részük abban, hogy más lelkek lángra lobbanjanak.

Forrás: [Lilias Trotter, Smouldering](#)

Isabella Lilias Trotter (1853 - 1928) Az angliai Londonban született, gazdag és művelt családban, a művészet és a tudományok iránti szenvedélyével. 12 éves korában elvesztette édesapját, amit Lilias mélyen érzett, de ami arra készítette, hogy a Megváltóhoz forduljon. 20 éves kora körül kapcsolatba került a Magasabb Élet Mozgalommal, és "felnyílt a szeme, hogy meglássa Isten Fiának szépségét és szeretetét, és azt a jogot, hogy Ő irányítsa megváltott életét". Negyven éven át misszionáriusként szolgált Algériában.